

ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA A BLÍŽÍCÍ SE DOBA POSTNÍ

slovo na úvod

Drazí farníci,

30. listopadu 2014, na první neděli adventní, začal Rok zasvěceného života. Tento rok je vyhlášený papežem Františkem pro celou církev.

Tento rok, který potrvá až do svátku Uvedení Páně do chrámu 2. února 2016, stanovil papež tři cíle: Dívat se na minulost s vděčností, prožívat přítomnost se zápallem a obejmout budoucnost s nadějí.

Od tohoto roku papež očekává jednak to, že jako lidé žijící zasvěcení budeme vyzařovat a šířit radost, že budeme proroky pro tento svět, šířit spiritualitu společenství, že budeme ochotni vyjít ze sebe do životních periférií a že si budeme klást otázky ohledně toho, jaké jsou dnes požadavky Boha a lidstva. Rok zasvěceného života se netýká jen zasvěcených osob, ale celé církve, proto se papež v závěru svého listu obrací na všechny věřící, aby se semkli kolem zasvěcených bratří a sester, s nimi se radovali, s nimi spolupracovali a sdíleli s nimi jejich těžkosti.

Zároveň stojíme před dobou postní, kterou začneme popeleční středou 18. února. Postní doba je šancí pro každého křesťana, tedy pro každého z nás. V Izaiášovi čteme: „Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.“ Iz. 58, 6-8.

Zdalipak půst, ten pravý, plný zbožnosti, není toto: zapomenout na vyjemnělou duchovní aristokracii církve, došlápnout trochu na sebe

a jít něco dělat? Něco pro druhého, něco, co pomůže, co poslouží jiným!

Sv. Jan Zlatoústý píše toto:

Chceš uctít Kristovo tělo? Nezačínej tím, že bys jím pohrdl, když je nahý. Neuctívej ho tady v hedvábných látkách, jestliže ho opomíjíš venku, kde se chvěje zimou v nahotě. Vždyť ten, který řekl: „Toto je mé tělo“, je tentýž, který řekl: „Viděli jste mě hladového a nedali jste mi najíst. K čemu je dobré, jestliže Kristův stůl je obtížen zlatými poháry, ale on hyne hladem? Nasyť nejdříve hladového a pak ozdob jeho stůl! Vyrábíš zlatý pohár, a nepodáš pohár vody. Zdobíš-li jeho dům, dbej na to, abys nepohrdl svým zarmouceným bratrem: Vždyť tento chrám je drahocennější než tamten... Ten, kdo dává almužnu, vykonává kněžský úřad. Chceš vidět svůj oltář? Tento oltář, to jsou vlastní Kristovy údy. A tělo Páně se pro tebe stává oltářem, uctívej jej! Je vznešenější než ten kamenný oltář, na kterém sloužíš svatou obětí... A ty uctíváš oltář, který přijímá Kristovo tělo a pohrdáš tím, který je Kristovo tělo. Nad tímto oltářem můžeš rozjímat všude – na ulicích i na náměstích; na něm můžeš v kteroukoli hodinu slavit svou bohoslužbu.

Přeji nám všem, abychom měli na srdci Pánovu výzvu a nechali se jí oslovit. Z Liturgie ulice a náměstí.

Váš Jáchym Jaroslav Šimek, O. Praem., opat

ZNOVUZROZENÍ

svědectví

Je 27. března 1965 – sobota. Karel s Pavlem Bártlem a jeho manželkou Emou chtějí sjet na pramici rozvodněnou Želivku. Je metr nad normál – stav asi jednou za 20 let – a já mám také jet. Už mě Karel přesvědčil. Umí to perfektně. Mně se ale vůbec nechce. Jsem po noční a mám před zkouškami na průmyslovce v Brně, kam jezdím jednou za 6 měsíců externě. Měla bych se učit, těžko tam prolézám, pracuji na 2 směny jako tkadlena, placená úkolem – to, co udělám, je placeno, jinak ne. V sobotu navečer jedeme autobusem na chatu, tam přespáváme a ráno v neděli 28. března vyjíždíme. Vůbec nic mi to neříká a taky se bojím. Během 10 minut jsme v Želivě u kláštera. Ale, co to? Je tam

nějaká lávka asi 20 cm nad vodou. Velmi silný proud. Strháváme loď na břeh, ale ta neposlouchá, převrací nás do vody a neskutečně to kolem hučí. Velký nádech – pudem sebezáchovy. Bílá tma a děsný hukot. Písek v puse. Držím dech. A je asi po nás všech. Musím co nejdéle nedýchat. „Mami, já tě už slyším: jeli si tam pro smrt. Ty budeš strašně trpět. Máš vždy, když trpíš, tak smutné oči. Mami, ty ani nevíš, kde dnes jsem. Promiň.“

Pomalů vydechuji, ale jen po troškách. Někde mě ta loď drží u dna. Drží mě za levou nohu. Jinak se mohu pohnout, nebýt té levé nohy. Ale co ten hukot? Snad je se mnou opravdu konec. A nejen se mnou. Jak dlouho trvá, než ztratím vědomí? Nejvíce se bojím toho dušení. A kde je nějaké STĚBLO, kterého se chytá tonoucí? Už slyším zvonky místo toho hučení. Ještě stále vydechuji, abych co nejdéle nemusela vdechnout vodu. Vyzouvám se z boty a vidím světlejší tmu. Už je to dokonce světlo. Vynořuji nos těsně nad hladinu a nad hlavou mám jen dřevěný můstek – těch 20 cm vzduchu – a směji se na své zachránce, ve vodě je se mnou Ema, Pavel s Karlem na břehu, kývám, že je vše v pořádku a oni běží pro lodní pytle, které vzala voda. V pořádku ale všechno nebylo. Zůstává se mnou Ema a pomáhá mi z vody mezi ledovou tříští. (...)

Neznámý pán mě nese na zádech do klášterní vrátnice. Mám šok. Strašně se klepu, a to nejen zimou. Ale směju se. Žiju!! Přichází mladý doktor. Nahmatává puls, sotva. Měří tlak – neměřitelný. Asi jsem v poúrazovém šoku. Ale já chci žít. Ještě mi není dvacet. Doktor nařídil horkou polévku a volají do Humpolce pro sanitku. Polévku jsem snědla vleže za pomoci Emy a už je tu sanitka. A Karel s Pavlem nikde. Jak mě ale přenesou na nosítka? Mám totiž velké bolesti zad a nohama nevládnou. No dost to bolí. Cestu sanitkou nemám v paměti. Jsem na ambulanci v Humpolci v nemocnici. Přichází doktor – Dr. Machyán, má dnes – v neděli 28. března - službu a také přichází sestra. Tu neznám.

Diagnóza: asi vykloubená levá noha.

Rentgen funguje až zítra ráno, pak se uvidí. Ale uviděla jsem hlavně já nějaké závaží na nohu, na posteli v pokoji č. 6. Přichází Karel, Ema, Pavel, je tu maminka Karla a ta je z toho vyřízená. Lekla se až k smrti, když Ema donesla Dvořákům moje šaty. Byly mokré a ona si myslela, že jsem zahynula. Nezahynula. Mám zde na světě moc úkolů, a proto

jsem přežila. Je to nyní moje filosofie (je to možné – ještě mi nebylo 20 let?).

Nějak to všechno ustalo a já zůstávám v klidu, ležák na posteli, ale žiju. Nedávají mi žádné léky, mám totiž neměřitelný tlak a tak si tu bolest užívám. A bojím se noci.

Nemohu spát. Vždycky přijde hrozný hukot vody do mé hlavy a všechno se opakuje. Já ani usnout nechci. (...)

Pondělí ráno – 29. března 1965

Průvod doktorů v bílém. Je jich několik. „Tak kde máme tu „utopenou“? Snaží se být vtipní. Ale já nejsem utopená. Já jsem těžce raněná. Primář Fuňka nařizuje postup: nejprve rentgen. S mým velkým utrpením pořídili snímek. Mám zlomenou pánev, ale není to tak zlé. Operace mi nehrozí. Při dobré fixaci pánve by to mělo srůst. Mám také utržený sval na pravé ruce směrem od ramene. To také sroste. A těch modřin po těle. To ale nic není. A přicházejí sálové sestry. Mají roušky. Tu jednu znám. Je to Slávka Honzlová. Ostatní pacienty posílají z pokoje na chodbu. Odtahují moji postel. Stavějí se proti sobě a podvlékají pode mně široký pás. Opět bolest. Ale to není nic proti tomu, co nastává. Počítají: jedna, dvě, tři! Strašné. Říčím bolestí, jak zvíře. Přelepují mi pás přes břicho a sestře Honzlové tečou do roušky slzy. Odcházejí. Nemám sílu se uklidnit. Bolest je strašná. Tento zákrok byl asi na tehdejší dobu přiměřený, hlavně byl účinný.

Modlitba první noci: Bože, kolik ještě musím vydržet? Za jakou cenu? Já prostě nemohu ani spát, ani jíst, ani myslet. Já stále slyším strašný hukot. Nekonečná noc. Ale přesto děkuju, že žiju. Víím, že nic není zadarmo a jistě se ode mě očekává, že budu na tomto světě sloužit. Těm, kdo mě budou potřebovat, a to Ti slibuji. (...)

ze vzpomínek paní Jaroslavy Dvořákové

INFORMACE O VYDÁNÍ

Vydáno pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti v Želivě.

Stálá redakce: Jan Píkl, Eva Jurečková, P. Tadeáš R. Spišák, P. Peter Palušák.

Všem děkujeme za příspěvky.

Vaše svědectví, zážitky a další příspěvky můžete posílat na siloe.zeliv@gmail.com

CO SI DOPŘEJETE V DOBĚ POSTNÍ?

klášterní otázka

PAN OPAT:

Dopřeji si šanci na další konverzi.

P. JAN KŘTITEL:

Dopřeji si to, co mi Pán Bůh nachystá.

P. PETER:

Nechám se obsluhovat Kristem, a tím se stával takovým jako On.

P. TADEÁŠ:

Dopřeji si čas na studium, odpočinek a více modlitby.

GORAZD:

Asi nejvíce si dopřeji ticho a více budu naslouchat lidem kolem sebe.

METODĚJ:

V době postní si někteří lidé všechno možné odpírají, dávají si různá předsevzetí, která většinou poruší tím, že si stejně něco "přece vezmou", dopřeji si více otevřenosti srdce, radosti a pokory.

HUMOR

Pan farář na začátku mše svaté říká do mikrofону: "Pán s vámi."

Pozná, že mikrofon nefunguje a polohlasem si říká: "Ten mikrofon je vadný, něco s ním je."

A z kostela se ozve sborem: "I s tebou."

Pan farář jel večer na kole.

Zastavil ho policista a říká: "Za to, že jedete na neosvětleném kole, zaplatíte pokutu 100 Kč!"

"Ale mně se nemůže nic stát, se mnou je přece anděl strážný!"

"A tak, vy jedete dva! Tak zaplatíte dvě stovky!"

ČAS OBNOVY

vatikánské okénko

Drazí bratři a sestry,

postní doba je časem obnovy pro církev, pro její společenství i pro jednotlivé věřící. Především je to však „doba příhodná“ (2 Kor 6,2). Bůh od nás nežadá nic než to, co nám předtím dal: „My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás“ (1 Jan 4,19). On není vůči nám lhostejný. Každý z nás mu leží na srdci, zná nás jménem, stará se o nás, a když ho opustíme, hledá nás. Zajímá ho každý; jeho láska mu brání, aby byl lhostejný k tomu, co se nám přihodí.

Boží lásku, která rozbíjí onu smrtelnou uzavřenost, jíž je lhostejnost, nám přináší církev svým učením a především svým svědectvím. Můžeme však svědčit pouze o tom, co jsme předtím sami zakusili. Křesťan je někým, kdo umožní Bohu, aby ho oblékl do jeho dobroty a milosrdenství, aby ho oblékl do Krista, a tak se mohl stávat tím, čím je on – služebníkem Boha a lidí.

Tuto službu může vykonávat jen ten, kdo si nejprve nechal umýt nohy od Krista. Pouze on „má s ním podíl“ (Jan 13,8), a tak může sloužit člověku. Postní doba je příhodným časem pro to, abychom se nechali obsluhovat Kristem, a tím se stávali takovými jako on. K tomu dochází, když nasloucháme Božímu Slovu a přijímáme svátosti, zvláště eucharistii. V ní se stáváme tím, co přijímáme: Kristovým tělem. To, co bylo řečeno o církvi, musíme převádět do života farností a komunit.

Drazí bratři a sestry, jak jen si přeji, aby se místa, kde se projevuje církev, zvláště naše farnosti a komunity, stávaly ostrovy milosrdenství uprostřed moře lhostejnosti! I jako jednotlivci víme, co je pokušení lhostejnosti. Abychom překonávali lhostejnost a naši domnělou všemohoucnost, chtěl bych všechny požádat, aby tuto postní dobu prožívali jako cestu k formování svého srdce, jak by řekl Benedikt XVI. (encyklika Deus caritas est, 31). Mít milosrdné srdce neznamena mít slabé srdce. Kdo chce být milosrdný, potřebuje srdce silné, pevné, uzavřené pro pokušitele, ale otevřené pro Boha. Srdce, které se nechá proniknout Duchem a přivést na cesty lásky, jež směřují k bratrům a sestrám.

papež František

PŘINÁŠÍ KNĚZ NADĚJI NEBO SMRT?

svátost

„Dobrý den, můj tatínek je v pokročilém věku a už několik dní leží doma se zápalem plic. Chtěla bych Vás poprosit, jestli byste k nám nemohl zajet a udělit mu svátost pomazání nemocných. Nemusí to být hned, klidně za tři dny, nebo za týden, podle toho jak Vám to bude vyhovovat,“ řekla paní do telefonu. Rozhodl jsem se nečekat. Nasedl jsem do auta a dotyčného nemocného ihned navštívil. Muž po osmdesátce ležel na lůžku a na můj pozdrav překvapivě zareagoval, přestože poslední dny ležel často v bezvědomí. Pomodlili jsme se a udělil jsem mu svátost pomazání nemocných. Modlil se tichým hlasem, ačkoliv se mu těžce dýchalo. Kromě toho vyznal všechny své hříchy při svaté zpovědi a přijal Ježíše ve svatém přijímání. Rodina byla nakonec ráda, že jsem návštěvu neodkládal. Nemocný muž se se mnou rozloučil úsměvem na tváři. Cestou v autě jsem měl pocit, že bude dobré, když se za něj ještě večer budu modlit. Ráno o půl sedmé mi zatelefonovala dcera nemocného, že před malou chvílí tatínek spokojeně zemřel.

Ano, byl to jeden z těch případů, kdy se svátost pomazání nemocných stává posledním pomazáním. Ale je tato svátost jenom pro umírající a je skutečně vždy poslední? Rozhodně ne.

Pro dotyčného nemocného to byla posila na cestě do nebeského domova, aby neodcházel sám. Ježíš v eucharistii se pro něj stal průvodcem na cestě stejně tak jako pro emauzské učedníky, vracející se domů. Pro mnohé se tato svátost stává posilou při nesení různých nemocí a křížů a pro některé dokonce zkušeností s uzdravením.

Tak jako se Ježíš setkával s nemocnými před 2000 lety, tak to dělá i dnes díky této svátosti.

Každý, kdo trpí nějakou nemocí, která mu komplikuje život, má právo zavolat si kněze, aby mu udělil pomazání nemocných, svátost smíření a eucharistie. Mnozí tak ale neudělají. Ukrývá se za tím větší strach nemocného nebo jeho příbuzných, že když do domu přijde kněz, přinese smrt. To by však bylo kruté posláni kněžského stavu.

Kněz by měl přinášet naději a zbavovat strachu z nemoci a smrti. Pomazání nemocných je dokonce důležitější než pohřbít člověka. Pomazání je totiž svátost, zatímco pohřeb ne.

V druhé kapitole Listu Židům se píše: *“Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž d'ábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí.”* Udělit nemocnému svátost pomazání nemocných je společně se zpovědí a eucharistií nejlepším lékem proti strachu a beznaději. Ne marně se proto svátost nemocných považuje za svátost uzdravující. Bůh nechce, abychom se báli smrti, ale abychom žili s pokojem a důvěrou. Strach ze smrti někdy svazuje nemocné, ale i blízké. *„Dědeček má ještě čas. Nemusíte chodit!”* Ale kolikrát je to ten nejvyšší čas.

Nárok na svátost nemocných mají všichni nemocní, staří i mladí a ne jenom umírající. Může se přijmout několikrát v životě podle potřeby a zdravotního stavu. Od reformy II. Vatikánského koncilu bychom měli zapomenout na výraz „poslední pomazání“. Nejde o poslední pomazání, ale o pomazání na posilu a uzdravení v souladu s Boží vůlí. Ne každý, kdo přijme tuto svátost, odchází uzdraven. Důvodem je nejčastěji nedostatečná víra v sílu svátosti nebo nevyznatý hřích. Někdy Hospodin nezbavuje nemoci, ale dává posilu k nesení kříže. Nevíme, proč dopouští některá trápení, ale spoléháme na to, že je s námi, jak o tom mluvil jeho Syn Ježíš. Jsou to totiž jeho bolesti a trápení, které na sebe vzal, a které s ním snášíme. Ne na všechny otázky dostaneme hned všechny odpovědi. Každopádně Ježíš učí, že

největší nemocí člověka není ztráta fyzické nebo duševní síly, ale HŘÍCH.

To je ta největší rakovina. Ta pozemská rakovina vezme člověku jen pozemský život. Rakovina duše, a to je hřích, mu vezme Boha – zdroj věčného života. I proto Ježíš před uzdravováním nemocným nejprve odpouštěl hříchy. Odpustění znamená zbavení člověka překážek, které znemožňují, aby Bůh vstoupil se svou uzdravující mocí. Proto se všem přijímatelům pomazání nemocných doporučuje jít ke zpovědi a odstranit překážky pro Pána Boha. Nejlepší cesta k uzdravení má totiž jméno POKORA.

Každoročně v postní době vysluhujeme svátost pomazání nemocných v kostele všem pokřtěným starším lidem a nemocným.

Ani letos to nebude jinak. Svátost udělíme hromadně při mši svaté 8. března. Ale nebojte se nikdy zavolat kněze k vašemu nemocnému příbuznému, který se už do kostela dostat nemůže! Bylo by sobecké nedat mu možnost přijmout duchovní poklad.

P. Tadeáš Spišák, O.Praem.

5P PETRA PALUŠÁKA

bulvár - medailonek

Proč Bůh?

Napadá mě: „A kdo jiný?“ 16 let jsem byl mimo Něj a tak umím porovnat život „With Or Without“ („s“ nebo „bez“) Něho. A ten „S“ vyhrává. Zkoušel jsem ledacos, co by mě mohlo učinit šťastným... a Jemu se to podařilo.

Proč křesťan?

Takto mě pokřtili rodiče... a... (nejsem moc na nějaké fráze), ale jde o Ježíše, Eucharistii, Marii, komunitu svatých a svatost, která mě úžasně nadechla hned od začátku. To dobrodružství života s Kristem; život NAPLNO; to, když člověk dovolí Bohu, aby působil v nás a přes nás. Před 19 lety jsem začal pracovat se skauty, s mladými, pak s drogově závislými, jako šéfredaktor časopisu, režisér, školitel a lídr animátorů... organizovali jsme tábory pro děti, různé akce a výlety, rodinné dovolenky u moře nebo na lyžovačce, kam nás jezdí cca 100 – 150. (Právě toto je moje životní motto: „Žít NAPLNO a povzbuzovat JINÉ, aby žili NAPLNO“, to mě inspirovalo ke vzniku mé webové stránky www.5o4u.com, na kterou vás srdečně zv.)

Proč kněz?

No právě! Právě proto, že když jsem měl to štěstí a našel jsem štěstí, tak se kdesi ve mně objevilo, že tohle by mohlo být mým posláním: Ukazovat mladým, kde najdou štěstí. Nejlépe ještě předtím, než si ublíží. Ale nikdy není pozdě! Považuji za důležité právě přátelstvím a blízkostí přiblížit jim Krista se dvěma největšími dary – Eucharistií a Svátostí smíření. Dělam to už osmý rok a viděl jsem před očima

množství zázraků... otevřel mi úplně nové horizonty života a s nimi mnoho příležitostí: Michalovce, Poprad, Žilina, Prešov, Bratislava, Nová Dubnica, Galanta a Komárno. Potkal jsem úžasné, krásné lidi, kteří se mnou, ale i vzájemně propojili své životy díky mnoha krásným zážitkům.

Proč Želiv?

Tak to by bylo nadsloví. Život má skutečně nečekané zvraty a překvapení. Dostal jsem sem srdečné pozvání a našel jsem velmi srdečné přijetí od pana opata, bratří a všech věřících. V Želivě (jak v prostorech, v lidech, tak i ve výzvách) vidím obrovský potenciál – místo, kde to žije = Želive.

Písmo Sváté – oblíbený biblický citát?

Je jich více. Líbí se mi scéna, když Petr chodí po vodě, nebo když se ho Ježíš ptá: Miluješ mě? Ale asi „nej“ (ze Starého Zákona): Našel ho v pusté zemi, v místě hrůzy, kde vyjí divoká zvířata, obklopil ho péčí a staral se o něj, střežil ho jako zřítelnici oka. Jako orel bdí nad svým hnízdem, vznáší se nad svými mláďaty a rozprostírá své perutě, tak ho vzal a nesl na svých křídlech. Hospodin sám ho vedl, nebyl u něho cizí bůh. Dovolil mu jezdit po posvátných návrších země,.. (Dt 32,10-13)

HUMOR

Do sakristie přišli mladí rodiče s malým dítětem.

“Přišli jsme dát pokřtít dítě.”

“Jaké mu dáte jméno?”

“Neptun.”

Kněz na ně vyvalil oči. “To nejde. Je to pohanské jméno, vyberte si svatého patrona.”

“Kde ho máme hledat?”

“Otevřete litanie ke všem svatým a vezměte první, která se vám bude líbit.”

Po krátké poradě se rozhodli: “Dobře, bude to Kyrie eleison.”

CO JE NOVÉHO?

bulvár

Co bylo?

- Naše děti z Dětského divadelního kroužku svým vánočním vystoupením a díky vaší podpoře **vysbírali pro FOD 8319 Kč**. Předsedkyně fondu JUDr. Marie Vodičková nám napsala: *FOD děkuje mnohokrát dětem z dětského divadelního sboru farnosti Želiv, které se rozhodly pomáhat dětem, které neměly to štěstí žít v milující rodině. Poděkování dále patří všem lidem, kteří se zúčastnili dětské mše na Štědrý den a podpořili tak projekt Fondu ohrožených dětí Klokánek, kam bude tato finanční pomoc ve výši 8319 Kč směřovat. Jen díky velkorysé podpoře vás – veřejnosti – může FOD nadále pomáhat ohroženým, týraným a zanedbávaným dětem a poskytovat v zařízeních Klokánek citově vřelé rodinné prostředí.*

- Upoutávku z vánočního vystoupení můžete shlédnout na našich stránkách, kde najdete odkaz.

- 14.-15. února u nás proběhlo další, tentokrát **víkendové setkání želivských terciářů**

Co je?

- Ve farnosti rozbíháme **VÍCE DĚTSKÝCH AKTIVIT**. Každou neděli po přečtení evangelia proběhne v prostorách kláštera speciální katecheze pro děti pod vedením našeho týmu (Petr a Petra Žákovi, Zdeněk a Eva Zahálkovi, Martina Dvořáková, Martina Loukotová). Naši nejmenší se něco dozvědí o evangeliu přijatelnějším způsobem. Každý pátek před poslední nedělí v měsíci proběhne „dětské spolčo“.

- V areálu kláštera pracujeme na budování kvalitního zázemí pro naši farnost. **Farní kancelář** byla přestěhována do přízemí k malovanému refektáři (což určitě ocení starší lidé). Vedle kanceláře vznikla **nová katechetická místnost**. V těchto týdnech dokončujeme velkou pastorační místnost, která se bude nacházet za expozicí věnovanou Santiniho architektuře. Přístup do místnosti bude také z konventní zahrady (od domečku s baštou). Zbývá nám už jenom vymalovat a vše zařídit.

- Chtěli bychom vytvořit s pomocí mladých lidí společenství animátorů – spolčo mladých od 13 let. Máme v plánu uskutečnit a nabídnout jim mnoho společných aktivit a výletů, poznávání nových lidí a věcí a společně s nimi připravovat další akce pro děti a farnost.

- Páter Jakub Med organizačně pracuje na přípravách opravy opatského kostela. V těchto dnech finišuje výběrové řízení, a pokud vše dobře dopadne, začneme s rekonstrukcí. Želivskému klášteru byla schválena dotace ve výši 54 milionů korun.

Co bude?

- Páter Tadeáš se chystá na studijní pobyt. V čase jeho nepřítomnosti se obračejte na P. Petra Palušáka: 606 072 515, 5o.palusak@gmail.com

- 27.-29. března se uskuteční tzv. Dětský víkendový pobyt v klášteře. Rodiče už teď připravují pro nejmenší zajímavý program. Včas vás budeme informovat.

- Zveme všechny mladé lidi z jakékoliv části republiky na velikonoční pobyt v našem klášteře. Čeká vás živé společenství, zábava a duchovní program. Oslavte Velikonoce s námi!

HUMOR

Čtyři řeholníci spolu večer rozmlouvají v místnosti dobře osvětlené velkým lustrem. Teologická diskuse je v plném proudu, když najednou dojde k výpadku elektřiny a v místnosti je úplná tma. Františkán poklekne a začne děkovat Bohu za „sestru tmu“. Benediktin se začne z paměti modlit breviář. Dominikán začne nahlas pronášet svou úvahu o temnotě světla a o Světle pravém. A tu se náhle světlo znovu rozsvítí. Františkán, benediktin a dominikán zjistí, že jsou v místnosti sami. Jdou tedy hledat jezuity a najdou ho u rozvodné skříně, kde právě zapíná pojistky.

Novicky skládají řeholní sliby a na oslavě se sejde velké množství příbuzných. Mezi nimi jsou i dva židé. Zeptá se jich matka představená: „Pánové jsou příbuzní některé z nevěst Kristových?“ Jeden z nich odpoví: „Ne, my jsme z ženichovy strany!“

PROGRAM V DOBĚ POSTNÍ

18.2.	<u>POPELEČNÍ STŘEDA</u> (den přísného postu)
17:00	Mše svatá (značení popelem na začátek postní doby)
20.2.	<u>Pátek po Popeleční středě</u>
16:30	Křížová cesta
17:00	MŠE SVATÁ
21.2.	<u>Sobota po Popeleční středě</u>
09:30	Příprava snoubenců na manželství I. (do cca 17:00 h.)
22.2.	<u>1. NEDĚLE POSTNÍ</u>
10:30	MŠE SVATÁ
27.2.	<u>PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ</u>
16:30	Křížová cesta
17:00	MŠE SVATÁ
18:00	Dětské spolčo
1.3.	<u>2. NEDĚLE POSTNÍ</u>
10:30	MŠE SVATÁ
6.3.	<u>PÁTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ</u>
16:30	Křížová cesta
17:00	MŠE SVATÁ
7.3.	<u>SOBOTA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ</u>
14:00	Prvosobotní duchovní obnova
17:00	MŠE SVATÁ
8.3.	<u>3. NEDĚLE POSTNÍ</u>
09:30	UDĚLOVÁNÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ všem, zvláště těm, kteří přijmou pomazání
10:30	MŠE SVATÁ S UDĚLOVÁNÍM POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH
13.-15.3.	<u>Víkendový seminář s Patrickem Collinsem,</u> CM: Jak redukovat stres a najít pokoj Hlásit se můžete u paní Vackové: 731 598 985
13.3.	<u>PÁTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ</u>
16:30	Křížová cesta

příloha

17:00	MŠE SVATÁ
14.3.	<u>SOBOTA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ</u>
14:00	Příprava snoubenců na manželství II.
15.3.	<u>4. NEDĚLE POSTNÍ</u>
10:30	MŠE SVATÁ
17.-19.3.	<u>Víkendový seminář s Patrickem Collinsem,</u> CM: Prorocké kázání: Studium článků 135-159 exhortace Evangelii Gaudium (pouze pro kněze). Registrace u paní Vackové: 731 598 985
19.3.	<u>SLAVNOST SV. JOSEFA</u>
17:00	MŠE SVATÁ
20.-22.3.	<u>Víkendový seminář s Patrickem Collinsem,</u> CM: Empatie: Chápající láska. Registrace u paní Vackové: 731 598 985
20.3.	<u>PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ</u>
16:30	Křížová cesta
17:00	MŠE SVATÁ
22.3.	<u>5. NEDĚLE POSTNÍ</u>
10:30	MŠE SVATÁ
25.3.	<u>SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ</u>
17:00	MŠE SVATÁ
27.-29.3.	<u>VÍKENDOVÝ POBYT V KLÁŠTEŘE PRO DĚTI</u> S rodiči dětí připravujeme speciální předvelikonoční pobyty plné her, dobrodružství a katechezí. Bližší informace upřesníme.
27.3.	<u>PÁTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ</u>
16:30	Křížová cesta
17:00	MŠE SVATÁ
29.3.	<u>KVĚTNÁ NEDĚLE</u>
10:30	MŠE SVATÁ (pozor změna času z 2:00 na 3:00 h.)

příloha